РЕШЕНИЕ НА СЪДА (трети състав)

15 февруари 2007 година *

По дело C-34/04

с предмет иск за установяване на неизпълнение на задължения, предявен на основание член 226 ЕО на 29 януари 2004 г.,

Комисията на Европейските общности, за която се явяват г-н T. van Rijn и г-н C. Diderich, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

ищец,

срещу

Кралство Нидерландия, за което се явява г-жа H. G. Sevenster, в качеството на представител,

ответник,

* Език на производството: нидерландски.

СЪДЪТ (трети състав),

състоящ се от: г-н M. A. Rosas, председател на състав, г-н A.Tizzano, г-н A. Borg Barthet, г-н J. Malenovský (докладчик) и г-н A. Ó Caoimh, съдии,

генерален адвокат: г-жа J. Kokott,
секретар: г-н R. Grass,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 13 юли 2006 г.,

постанови настоящото

Решение

1 С исковата си молба Комисията на Европейските общности иска от Съда да установи, че като не е отнело риболовните лицензи на плавателни съдове Wiron III и Wiron IV след окончателното им прехвърляне в Аржентина, Кралство Нидерландия не е изпълнило задълженията си по член 5 от Регламент (ЕО) № 3690/93 на Съвета от 20 декември 1993 година, установяващ режим на Общността за определяне на правилата за минимално необходимата информация, която трябва да се съдържа в риболовните лицензи (ОВ L 341, стр. 93).

Правна уредба

Общностна правна уредба

2 Споразумението между Европейската икономическа общност и Република Аржентина за взаимоотношенията в сектора на морския риболов е одобрено от Общността с Регламент (ЕИО) № 3447/93 на Съвета от 28 септември 1993 година (ОВ L 318, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 4, том 2, стр. 132, наричано по-нататък „Споразумението за риболов"). Деветото съображение от Споразумението за риболов упоменава, че страните по него са: „[у]бедени, че този нов вид сътрудничество в сектора на риболова ще осигури редовен достъп до нови възможности за риболов, като подкрепя целите за обновяване и преобразуване на аржентинския флот и преструктурирането на флота на Общността и насърчава рационалното експлоатиране на ресурсите в дългосрочен план".

3 Член 5, параграфи 1 и 3 от Споразумението за риболов гласи:

„1. Страните създават подходящи условия за установяването в Аржентина на предприятия, използващи капитал с произход от една или повече държави-членки на Общността и създаването на смесени предприятия и смесени дружества [да се чете: на смесени дружества и на временни сдружения] в риболовния сектор между аржентинските корабособственици и тези от Общността с цел съвместна експлоатация и когато е подходящо, съвместно преработване на рибните ресурси при условията, предвидени в протокол I и приложения I и II.

[...]

3. Като част от политиката ѝ за преструктуриране на своя флот, Общността улеснява включването на кораби на Общността в предприятия, установени или които ще бъдат установени в Аржентина. За тази цел и като част от политиката ѝ за техническо обновяване на риболовния ѝ отрасъл, Аржентина улеснява прехвърлянето на текущи риболовни лицензи и издава подходящите нови лицензи в съответствие с настоящото споразумение."

4 Член 5 от Регламент (ЕИО) № 3760/92 на Съвета от 20 декември 1992 година за установяване на режим на Общността в областта на рибарството и аквакултурите (ОВ L 389, стр. 1) е предвиждал:

„1. До 31 декември 1993 г. Съветът, като действа в съответствие с процедурата, установена в член 43 от Договора, въвежда режим на Общността, който ще започне да се прилага най-късно от 1 януари 1995 г. и ще определя правилата относно минимално необходимата информация, която трябва да се съдържа в риболовните лицензи, които ще бъдат издавани и управлявани от държавите-членки.

От датата на влизане в сила на режима на Общността държавите-членки са длъжни да прилагат национални режими за риболовните лицензи. Освен ако не е предвидено друго, всички риболовни съдове от Общността са длъжни да притежават риболовен лиценз за съответния плавателен съд.

Горните изисквания се прилагат, без да накърняват особените режими, които е възможно да съществуват на общностно равнище или които са необходими в рамките на настоящи и бъдещи международни споразумения.

2. Лицензионните режими са приложими за всички риболовни съдове на Общността, действащи в нейната риболовна зона, в териториалните води на

трети страни или в открито море. Когато това е предвидено в международни споразумения, общностните правила относно минимално необходимата информация се прилагат и за плавателни съдове на трети страни, които извършват дейност в риболовната зона на Общността.“ [неофициален превод]

5 Член 11 от Регламент № 3760/92 е предвиждал:

„Като има предвид дял I, Съветът определя в съответствие с процедурата, установена в член 43 от Договора, на многогодишна основа и за първи път не по-късно от 1 януари 1984 г., целите и подробните правила за преструктуриране на сектора на рибарството в Общността с оглед на постигането на трайно равновесие между ресурсите и тяхната експлоатация. Във всеки отделен случай преструктурирането отчита евентуалните икономически и обществени последици и особеностите на различните риболовни региони.“ [неофициален превод]

6 Съгласно трето съображение от Регламент № 3690/93 „режимът на Общността трябва да определи правила относно минимално необходимата информация, която трябва да се съдържа в риболовните лицензи за всеки риболовен съд, плаващ под флага на държава-членка“ [неофициален превод]

7 Член 1 от посочения регламент е предвиждал:

„1. Създава се режим на Общността, който определя правилата за минимално необходимата информация, която трябва да се съдържа в риболовните лицензи, предвидени в член 5 от Регламент (ЕИО) № 3760/92.

2. Всички риболовни съдове на Общността са длъжни да притежават риболовен лиценз за съответния плавателен съд.

3. Лицензът трябва да се съхранява на борда на плавателния съд.

4. На риболовните съдове се забранява да ловят, да съхраняват на борда, да прехвърлят или да разтоварват риба, когато не им е бил издаден риболовен лиценз или риболовният лиценз е бил отнет или е със спряно действие." [неофициален превод]

8 Член 3 от Регламент № 3690/93 е предвиждал:

„Държавата-членка на флага издава и управлява риболовните лицензи за риболовните съдове, плаващи под неин флаг, като отчита разпоредбите на член 11 от Регламент (ЕИО) № 3760/92." [неофициален превод].

9 Текстът на член 5 от Регламент № 3690/93 е следният:

„Държавата-членка на флага отнема временно или окончателно риболовните лицензи на плавателните съдове, на които е наложена мярка за временно спиране от плаване и отнема риболовните лицензи на плавателните съдове, на които е наложена мярка за окончателно преустановяване на риболовните дейности." [неофициален превод]

10 Съгласно член 8, параграфи 1 и 2 от Регламент (ЕО) № 3699/93 на Съвета от 21 декември 1993 година за определяне на критериите и условията за предоставянето от Общността на структурна помощ в сектора на рибарството и аквакултурите и в областта на преработката и предлагането на пазара на продукти от тях (ОВ L 346, стр. 1):

„1. Държавите-членки вземат мерки за коригиране на риболовните усилия, за да постигнат поне целите на многогодишните програми за ориентиране по член 5.

При необходимост държавите-членки вземат мерки за окончателно преустановяване или за ограничаване на риболовните дейности на плавателните съдове.

2. Мерките за окончателно преустановяване на риболовните дейности на плавателните съдове по-конкретно могат да включват:

— бракуване,

— окончателно прехвърляне в трета страна, при условие че това прехвърляне не нарушава разпоредбите на международното право и не накърнява опазването и управлението на рибните ресурси,

— окончателна промяна в предназначението на плавателния съд за цели, различни от риболова, във водите на Общността.

[...]

Държавите-членки осигуряват заличаването на плавателните съдове, засегнати от тези мерки, от регистрите на риболовните съдове и от регистъра на риболовните кораби на Общността. Те също осигуряват окончателното отстраняване на заличените плавателни съдове от извършването на риболовни дейности във водите на Общността.“ [неофициален превод]

11 Член 9, параграф 1 от Регламент № 3699/93 гласи:

„Държавите-членки могат да вземат мерки, благоприятстващи преориентирането на риболовните дейности, като насърчават създаването на временни сдружения на предприятия и/или смесени дружества.“ [неофициален превод]

12 Регламент № 3699/93 е отменен с член 20, първа алинея от Регламент (ЕО) № 2468/98 на Съвета от 3 ноември 1998 година за определяне на критериите и условията за предоставянето от Общността на структурна помощ в сектора на рибарството и аквакултурите и в областта на преработката и предлагането на пазара на продукти от тях (ОВ L 312, стр. 19), в който редакциите на член 8, параграфи 1 и 2 и на член 9, параграф 1 са идентични с тези на съответните разпоредби в Регламент № 3699/93.

Национална правна уредба

13 Член 4 от Правилника за риболовните лицензи от 27 декември 1984 г. (*Nederlandse Staatscourant* 1984, № 253, наричан по-нататък „Национален правилник за риболовните лицензи“) в редакцията, която е в сила към момента на настъпване на фактите по делото, гласи:

„1. След 1 януари 1995 г. е забранено да се упражнява риболовна дейност с риболовен съд без риболовен лиценз, както и да се съхраняват на борда, да се прехвърлят на борда на друг плавателен съд или да се разтоварват видовете риби, посочени в приложението.

[...]

4. Риболовният лиценз по параграф 1 трябва да се съхранява на борда на риболовния съд; той преустановява действието си от момента, в който със съответния съд вече не се извършва риболов."

Факти и досъдебна процедура

14 В рамките на Споразумението за риболов плавателни съдове „Wiron III" и „Wiron IV", плаващи под нидерландски флаг и регистрирани в Нидерландия, се прехвърлят в Аржентина през месец юли 1996 г. Прехвърлянето е направено по повод учредяването на смесено дружество с участието на аржентински корабособственици и такива от Общността, на което последната отпуска помощ. Плавателните съдове са заличени от нидерландския регистър на риболовните съдове (наричан по-нататък „нидерландския регистър") и са вписани в аржентинския.

15 Комисията установява, че риболовните лицензи за плавателни съдове „Wiron III" и „Wiron IV" са били използвани за други кораби.

16 С писмо от 17 април 2001 г. Комисията уведомява Кралство Нидерландия, че повторното използване на риболовни лицензи е в противоречие с възложеното на компетентните национални органи по силата на член 5 от Регламент № 3690/93 задължение за тяхното отнемане по отношение на плавателни съдове, които са били предмет на мярка за окончателно преустановяване на риболовни дейности. Освен това с писмото посочената държава-членка се поканва съгласно член 226, първа алинея ЕО да изложи своите съображения във връзка с неизпълнението на задължения, в което е упрекната.

17 В отговора на писмото, изпратен на 15 юни 2001 г., Кралство Нидерландия оспорва този анализ и счита, че е изпълнило задълженията си, произтичащи от общностното право.

18 Тъй като не е убедена от доводите, представени в отговора, на 16 януари 2003 г. Комисията изпраща на Кралство Нидерландия мотивирано становище, в което от една страна потвърждава обосновката, развита в писмената си покана за представяне на становище, а от друга приканва тази държава-членка да посочи в срок от два месеца след получаване на мотивираното становище мерките, които възнамерява да предприеме, за да прекрати неизпълнението, в което е упрекната.

19 В отговора от 27 март 2003 г. на упоменатото мотивирано становище Кралство Нидерландия твърди, че е изпълнило всички свои задължения, произтичащи от общностното право, както и че при прехвърлянето на плавателни съдове „Wiron III“ и „Wiron IV“ в Аржентина не е било длъжно да извърши отнемане на риболовните лицензи, свързани с тях.

20 При тези условия Комисията решава да предяви настоящия иск.

По иска

Доводи на страните

21 Искът на Комисията е предявен на основание член 5 от Регламент № 3690/93, съгласно който държавата-членка на флага отнема риболовните лицензи на плавателни съдове, които са предмет на мярка за окончателно преустановяване на риболовни дейности.

22 Комисията изтъква, че посоченото задължение за отнемане на риболовните лицензи следва да се тълкува в смисъл, че освободеният в резултат от отнемането риболовен капацитет не може да се използва повторно за издаването на нови лицензи на други плавателни съдове, тъй като повторното използване би се оказало в противоречие с член 8, параграф 1, първа алинея от Регламент № 3699/93, съгласно който държавите-членки са длъжни да вземат мерки за коригиране на риболовните усилия, за да постигнат поне целите на многогодишните програми за ориентиране. Ако Общността разрешала подобно повторно използване на лицензите, свързани с плавателните съдове, окончателно прехвърлени в трета държава, целта за намаляване на риболовния флот нямало да бъде постигната.

23 Положението не би се променило, дори окончателното прехвърляне да се извършвало при учредяването на смесено дружество. Това прехвърляне, изрично предвидено в точка 1.2, буква а), трето тире от приложение III към Регламент № 3699/93, всъщност съставлявало една от възможностите за прехвърляне на плавателни съдове в трета държава.

24 Освен това според Комисията окончателното прехвърляне в Аржентина на двата плавателни съда при учредяването на смесено дружество съставлявало мярка, спрямо която се прилагат правилата за структурната политика на Общността. Разграничението, проведено от Кралство Нидерландия между окончателното прехвърляне в трета държава по смисъла на Регламент № 3699/93 и прехвърлянето, извършено в рамките на Споразумението за риболов, се оказвало лишено от основание. Този подход всъщност бил в противоречие с Регламент № 3699/93, с упоменатото споразумение за риболов и с решението на Комисията от 16 декември 1996 г., с което се отпускала финансова помощ от Общността на заинтересуваните корабособственици (наричано по-нататък „решението от 16 декември 1996 г."), както и с естеството на разглежданото прехвърляне. Анализът на Комисията допълнително се потвърждавал от практиката на Първоинстанционния съд на Европейските общности (Решение от 3 април 2003 г. по дело Vieira и др./Комисия, Т-44/01, Т-119/01 и Т-126/01, Recueil, стр. II-1209).

25 Прилагането на многогодишните програми за ориентиране по отношение на риболовния флот се извършвало в различни форми. Членове 8 и 9 от Регламент № 3699/93 били насочени към подобно прилагане посредством

окончателното прехвърляне на риболовни съдове към трета държава (член 8) или посредством учредяването на смесени дружества (член 9), а следователно, съгласно определението по член 5 от същия регламент, и към осъществяването на комплекс от цели, даващи възможност за ориентиране на риболовните усилия. Същевременно по силата на точка 1.2, буква а), трето тире от приложение III към Регламент № 3699/93 отпускането на финансови помощи на смесените дружества по член 9 от същия регламент се подчинявало на условието съответното действие да се придружава от окончателното прехвърляне на плавателния съд в заинтересуваната трета държава. Оттук следвало, че предвидената в член 9 мярка не можела да се отдели от другата, едновременна мярка, а именно окончателното прехвърляне на плавателния съд в трета държава с оглед на намаляването на риболовните дейности.

26 Кралство Нидерландия поддържа, че Комисията прави разширително тълкуване на член 5 от Регламент № 3690/93. Всъщност този член не уточнявал условията, при които било възможно да се издават нови риболовни лицензи.

27 Освен това двата разглеждани плавателни съда били заличени от общностния и от нидерландския регистър след прехвърлянето им в Аржентина по силата на Споразумението за риболов. По силата на член 4, параграф 4 от Националния правилник за риболовните лицензи лицензите на тези плавателни съдове преустановявали действието си по право, а не поради отнемането им съгласно разпоредбите на упоменатия член 5.

28 По-нататък, Регламент № 3690/93 не намирал приложение спрямо прехвърлянето на разглежданите в рамките на настоящия иск плавателни съдове. Всъщност прехвърлянето било извършено по Споразумението за риболов, а не с цел изпълнение на многогодишната програма за ориентиране по дял II от Регламент № 3699/93. Финансовата помощ, отпусната при прехвърлянето, не била финансирана по финансовия инструмент за ориентиране на рибарството, а изцяло от Общността. Двата режима се различавали още и от гледна точка на установената процедура. В рамките на Споразумението за риболов одобря-

ването на проектите за учредяване на смесени дружества и тяхното запазване били поверени на смесена комисия, докато съгласно упоменатия регламент процедурата била възложена на Комисията и на държавите-членки. И накрая, мотивите на решението от 16 декември 1996 г. препращали единствено към член 7, параграф 1 от Споразумението за риболов, както и към Регламент № 3447/93.

29 Във всички случаи, дори да се приемело, че Регламент № 3690/93 се прилагал относно прехвърлянето на плавателни съдове „Wiron III" и „Wiron IV" в Аржентина, ставало дума за прехвърляне по смисъла на член 9 от Регламент № 3699/93, настъпило при учредяването на смесено дружество, а не на основание член 8 от него — разпоредба, която уреждала окончателното прехвърляне. Следователно не съществувала забрана за използването на освободения в нидерландския регистър риболовен капацитет посредством издаването на лицензи на други плавателни съдове. Всъщност двете разпоредби уреждали две отделни действия и се основавали на различни режими за подпомагане. Член 8 се отнасял до „коригирането на риболовните усилия", докато член 9 уреждал „преориентирането на риболовните дейности". Прехвърлянето на плавателен съд, настъпило по силата на последната разпоредба, без съмнение можело да се придружава от коригиране на риболовните усилия, но тяхното едновременно осъществяване изобщо не било необходимо.

Съображения на Съда

30 От самото начало следва да се изтъкне, че по това дело вписването в аржентинския регистър на плавателни съдове „Wiron III" и „Wiron IV", а оттам и окончателното им прехвърляне в Аржентина, не се оспорва.

31 Твърдението за нарушение, на което се позовава Комисията в исковата си молба, възпроизведени в точка 1 от настоящото решение, цели установяване от Съда, че Кралство Нидерландия не е изпълнило задълженията си по член 5 от Регламент № 3690/93, като не е отнело риболовните лицензи, свързани с упоменатите плавателни съдове след окончателното им прехвърляне в Аржентина.

32 В това отношение следва да се напомни, че по силата на разпоредбите на член 5 от Регламент № 3690/93, когато плавателен съд е предмет на мярка за окончателно преустановяване на риболовни дейности, свързаният с него лиценз се отнема.

33 Следователно преди да се изследва по същество твърдението за нарушение, направено от Комисията, е необходимо да се даде отговор на някои предварителни въпроси, а именно, на първо място, в какво точно се състои мярката за окончателно преустановяване на риболовни дейности на риболовен съд и, на второ място, дали окончателното прехвърляне на такъв плавателен съд в Аржентина при учредяването на смесено дружество може да се приравни към мярка за окончателно преустановяване на риболовни дейности по смисъла на член 5 от Регламент № 3690/93.

Относно мерките за окончателно преустановяване на риболовни дейности

34 Безспорно е, що се отнася до понятието „мярка за окончателно преустановяване на риболовни дейности", че нито член 5 от Регламент № 3690/93, нито регламентът в неговата цялост предоставят насоки за неговото дефиниране. То обаче е дефинирано в Регламент № 3699/93, и по-точно в член 8, параграф 2 от него — разпоредба, съгласно която мерките за окончателно преустановяване на риболовни дейности на плавателните съдове е възможно по-конкретно да включват бракуването, окончателното прехвърляне в трета държава, доколкото то не е в състояние да наруши разпоредбите на международното право, опазването и управлението на рибните ресурси, а също и постоянната промяна в предназначението на въпросния съд за цели, различни от риболова, във водите на Общността.

35 Регламенти № 3690/93 и № 3699/93 се различават значително както по своя предмет, така и по предназначението си. Всъщност Регламент № 3690/93, както по-специално става ясно от третото съображение от него, определя правилата за минимално необходимата информация, която трябва да се съдържа в

риболовните лицензи, докато Регламент (ЕО) № 3699/93 очертава критериите и условията за предоставяне на структурна помощ от страна на Общността в сектора на рибарството и аквакултурите.

36 Все пак, независимо от разликата в предназначението на тези два регламента, няма никакво основание да се направи извод, че дефиницията за понятието „мярка за окончателно преустановяване на риболовни дейности" се ограничава изключително до Регламент № 3699/93, както и че тя не може да се използва в рамките на други актове на вторичното право в областта на политиката за рибарство.

37 Освен това Регламент № 3699/93, който определя понятието за мярка за окончателно преустановяване на риболовни дейности, е приет след Регламент № 3690/93. Както е видно от текстовете на различните езици на Регламент № 3699/93, и най-вече на немски, испански, френски и италиански език, общностният законодател напълно съзнателно е избрал същия израз, който вече фигурира в Регламент № 3690/93.

38 При това положение няма никаква пречка дефиницията за това понятие, макар да се извежда от Регламент № 3699/93, да се използва при прилагането на член 5 от Регламент № 3690/93 относно временното или окончателно отнемане на риболовните лицензи.

39 Сред различните „мерки за окончателно преустановяване" на риболовни дейности на плавателните съдове, изброени в член 8, параграф 2 от Регламент № 3699/93, фигурира по-специално „окончателното прехвърляне в трета страна". В случая прехвърлянето на риболовни съдове „Wiron III" и „Wiron IV" е извършено в „трета страна", а именно Република Аржентина.

40 Кралство Нидерландия поддържа в същото време, че прехвърлянето на плавателните съдове в Аржентина е настъпило по силата на Споразумението за риболов. Това означавало, че то не би могло да се приравни на мярка за окончателно преустановяване на риболовни дейности по смисъла на член 8, параграф 2 от Регламент № 3699/93. Този аргумент обаче следва да се отхвърли.

41 Текстът на член 8, параграф 2 изобщо не е пречка за прилагането на понятието за „мярка за окончателно преустановяване“ по отношение на окончателното прехвърляне на плавателни съдове, на основание на международно споразумение, сключено между Общността и трета държава. Напротив, във второ тире от посочената разпоредба е налице изрично позоваване на зачитането на международното право, а оттам и на международните споразумения.

42 Споразумението за риболов от своя страна изобщо не е пречка да се квалифицира прехвърлянето на риболовни съдове, настъпило по силата на неговите разпоредби, като „мярка за окончателно преустановяване“ на риболовни дейности по смисъла на общностното право.

43 Оттук следва, че окончателното прехвърляне на риболовни съдове в трета държава, настъпило по силата на международно споразумение, съставлява една от мерките за окончателно преустановяване на риболовни дейности, предвидени в член 8, параграф 2 от Регламент № 3699/93. При това положение окончателното прехвърляне на плавателни съдове „Wiron III“ и „Wiron IV“ в Аржентина в настоящия случай следва да се разглежда като „мярка за окончателно преустановяване“ на риболовни дейности по смисъла на дефиницията за този вид мярка, предоставена от общностното право.

44 В това отношение обстоятелството, че подобно прехвърляне е настъпило при учредяването на смесено дружество, е неотносимо. Уредено с член 9 от Регламент № 3699/93, то е без значение за прилагането на Регламент № 3690/93.

Относно отнемането на риболовните лицензи

45 Ето защо е необходимо да се отговори на въпроса дали в настоящия случай риболовните лицензи на плавателни съдове „Wiron III“ и „Wiron IV“, окончателно прехвърлени в Аржентина, са били отнети от компетентните нидерландски органи.

46 Кралство Нидерландия поддържа, че след прехвърлянето на упоменатите плавателни съдове по силата на Споразумението за риболов те са заличени от общностния и нидерландския регистър, а също и че по силата на член 4, параграф 4 от Националния правилник за риболовните лицензи същите са с преустановено по право действие, което се приравнява към изричното им отнемане.

47 Комисията не оспорва, че преустановяването на действието на риболовните лицензи, свързани с плавателни съдове „Wiron III“ и „Wiron IV“, настъпило въз основа на упоменатата разпоредба от националното право, е възможно да се квалифицира като отнемане. Тя констатира обаче, че риболовният капацитет, освободен поради прехвърляне на тези плавателни съдове, е използван повторно за други кораби.

48 Комисията поддържа и че посоченото от ответника основание е нов елемент, тъй като по време на досъдебната фаза, Кралство Нидерландия не се е позовавало на член 4, параграф 4 от Националния правилник за риболовните лицензи, нито пък на служебното отнемане на лицензите, свързани с упоменатите плавателни съдове, настъпило поради преустановяване на тяхното действие. Напротив, държавата-членка изразявала друго становище, като поддържала, че не било необходимо да се извършва отнемане на риболовните лицензи в случай на окончателно прехвърляне на плавателните съдове в трета държава.

49 Що се отнася до възражението за недопустимост, повдигнато от Комисията във връзка с основанието, изтъкнато от ответника в негова защита, достатъчно

е да се посочи, че установяването на отсъствие на право на иск на подобно основание противоречи на общия принцип за зачитане на правото на защита. В практиката на Съда редовният ход на досъдебната процедура съставлява основополагаща, нарочна гаранция, съдържаща се в Договора за ЕО, не само за защита на правата на съответната държава-членка, но и за осигуряване на ясно определен предмет на спора в евентуалното съдебно производство (вж. Определение от 11 юли 1995 г. по дело Комисия/Испания, C-266/94, Recueil, стр. I-1975, точка 17). Ето защо, след като предметът е определен, държавата-членка има правото да изтъква всички основания, с които разполага, за да осигури своята защита. Извън това няма процесуална норма, която да задължава заинтересуваната държава-членка да представя още на етапа на досъдебната процедура всички доводи в своя защита при предявяването на иск с правно основание член 226 ЕО (виж Решение от 16 септември 1999 г. по дело Комисия/Испания, C-414/97, Recueil, стр. I-5585, точка 19).

Относно издаването на нови риболовни лицензи

50 Уместно е да се изтъкне застъпваното от Комисията твърдение, че в случай на окончателно прехвърляне на плавателни съдове в трета държава, на основание член 5 от Регламент № 3690/93 държавата-членка не следва да се ограничава до отнемане на лицензите, свързани с прехвърлените съдове, а трябва да се въздържа от използването на освободения в националния регистър риболовен капацитет, като не издава нови лицензи. Всъщност подобно използване би се оказало в противоречие с целите на член 8 от Регламент № 3699/93 — разпоредба, която се вписва в рамките на общностна политика за преструктуриране на флота на Общността. Този аргумент обаче трябва да се отхвърли.

51 Всъщност е важно да се констатира, че текстът на член 5 от Регламент № 3690/93 сам по себе си не забранява използването на освободения от прехвърлянето на плавателни съдове в трета държава риболовен капацитет чрез издаването на нови лицензи, тъй като този член предвижда единствено задължение за държавата-членка на флага да отнеме риболовните лицензи, свързани с плавателните съдове, предмет на мярка за окончателно преустановяване на риболовни дейности. От казаното по-горе следва, че задължението за отнемане на риболовните лицензи е изпълнено от Кралство Нидерландия.

52 По отношение на член 8 от Регламент № 3699/93 е достатъчно да се констатира, че член 5 от Регламент № 3690/93, който е единствената разпоредба, упомената в исканията в исковата молба на Комисията, изобщо не препраща към него. Във всеки случай член 8 по-специално предвижда какво е възможно да включват мерките за окончателно преустановяване на риболовни дейности на плавателните съдове и въвежда задължение заличените плавателни съдове да бъдат изключени от упражняването на риболовна дейност във водите на Общността. От текста на тази разпоредба обаче не следва, че освободеният по националния регистър на риболовните съдове капацитет в резултат от окончателното прехвърляне на плавателни съдове в трети държави не би могъл да се използва за издаването на нови риболовни лицензи.

53 Дори да се предположи, че в съответствие с процедурата, предвидена в член 226 ЕО, на основание на други разпоредби от общностното право Комисията би била в състояние да предприеме действия спрямо Кралство Нидерландия във връзка с режима на издаване на нови риболовни лицензи, както изтъква генералният адвокат в точка 45 от своето заключение, е безспорно, че нарушаването на подобни разпоредби не е предмет на отправените тук твърдения за неизпълнение (вж. Решение от 20 октомври 2005 г. по дело Комисия/Обединено кралство, C-6/04, Recueil, стр. I-9017, точки 58—60, Решение от 15 юни 2006 г. по дело Комисия/Франция, C-255/04, все още непубликувано в Сборника, точка 24).

54 От всичко изложено по-горе следва, че твърдението на Комисията за наличие на нарушение на член 5 от Регламент № 3690/93 е неоснователно.

55 При това положение искът, предявен от Комисията, следва да се отхвърли.

По съдебните разноски

56 По силата на член 69, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. След като Кралство Нидерландия е направило искане за осъждане на Комисията и последната е загубила делото, тя следва да бъде осъдена да заплати съдебните разноски.

По изложените съображения Съдът (трети състав) реши:

1) Отхвърля иска.

2) Осъжда Комисията на Европейските общности да заплати съдебните разноски.

Подписи